

Arrest

nr. 180 712 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Malang, een dorp in het district Khaki Jabbar in de provincie Kaboel. U bent 31 jaar oud, Pashtun en soennitisch moslim. U ging nooit naar school en kan niet lezen of schrijven. Op uw tweeëntwintigste of drieëntwintigste volgde u een training aan de politieacademie in Mazar-e Sharif. Vervolgens ging u aan de slag voor de nationale politie in Hayratan, een grensstad in het noorden van de provincie Balkh. Na ongeveer drie jaar zette u deze job stop omdat uw vader ouder werd en u hem moest helpen met het bewerken van zijn gronden.

Twee maanden vóór de ramadan in het jaar 2015 ontving u een dreigbrief van de Taliban. In deze brief stond dat u en uw broer jullie jobs voor de regering moesten stopzetten en zich bij de Taliban moesten aansluiten. Uw broer werkte voor de nationale politie bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de inlichtingendienst in Kaboel-stad. U vroeg hem om zijn job stop te zetten omdat u voelde dat uw leven en dat van de familie in gevaar was. Uw broer luisterde niet, hij zei dat hij veel gestudeerd had en zijn werk wilde verderzetten.

Twaalf nachten na ontvangst van de dreigbrief werd er 's nachts op de deur van uw huis geklopt. U ging naar buiten om te kijken wie er was en zag plots enkele Talibanstrijders. Ze vroegen om J.(...) en S.(...) (ù dus). U zei hen dat u S.(...) was en dat J.(...) niet thuis was. De Talibanstrijders zeiden dat ze informatie hadden dat J.(...) eveneens thuis was. Even later kwam uw broer J.(...) en vervolgens ook uw vader naar buiten. De Talibanstrijders zeiden dat u en uw broer mee moesten gaan. Uw vader weigerde dit te laten gebeuren en moest enkele slagen incasseren. Hierop dwongen de Talibanstrijders u en uw broer om hen te volgen. Ze wandelden met u door een droge waterstroom naar het dorp Samozai. Na een twintigtal minuten hoorde en zag u plots twee helikopters. De Talibanstrijders zeiden dat u en uw broer neer moesten gaan liggen en deden dit zelf ook. U dacht bij uzelf dat dit de beste kans was om te ontsnappen, stond op en liep weg. De Talibanstrijders toonden geen reactie. Ze volgden u niet en probeerden ook niet op u te vuren. Na vijftien of twintig minuten kwam u aan bij Mullah Jan, een vernietigd en verlaten dorp. U bleef hier tot aan het ochtendgebed rond drie uur 's morgens. Vervolgens ging u naar het dorp Oshmanzai en reisde u verder met het openbaar vervoer naar Kaboel-stad. U ging er naar het huis van uw oom aan moederszijde en vertelde hem wat er gebeurd was. Uw oom lichtte uw echtgenote in over het feit dat u was kunnen ontsnappen. Hij sprak eveneens met uw vader en zei dat het voor u te gevaarlijk was om nog terug te gaan naar Malang. Uw oom vreesde eveneens voor uw leven in Kaboel en ook voor zijn eigen leven. Uw vader ging akkoord met uw oom. U bleef drie nachten in het huis van uw oom die intussen een smokkelaar regelde. Daarna verbleef u drie nachten in het huis van de smokkelaar die een paspoort voor u liet maken. Op de 10de van de maand ramadan bracht de smokkelaar u naar de luchthaven van Kaboel en liet u op een vlucht naar Iran stappen. Vanuit Iran reisde u verder via Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije. Op 28 juli 2015 kwam u aan in België. Diezelfde dag meldde u zich bij de asielautoriteiten en verklaarde u zichzelf vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielmotieven legt u de volgende documenten voor: uw 'taskara' (identiteitsbewijs), twee certificaten met betrekking tot uw opleidingen voor de nationale politie, een foto van uzelf aan het werk voor de nationale politie, de dreigbrief van de Taliban, een aangifte wat betreft de vermissing van uzelf en uw broer, een bevestigingsbrief opgesteld door de dorpsleiders, vier certificaten met betrekking tot het werk van uw broer J.(...), foto's van de taskara's van uw vrouw en kinderen, en de enveloppes waarin u deze documenten werden toegestuurd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

U baseert uw vrees voor vervolging op uw voormalige job bij de Afghaanse nationale politie en uw broers werk voor de inlichtingendienst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U verklaarde in dit verband dat u ongeveer twee maanden vóór de ramadan van het jaar 2015 (die plaatsvond van 18 juni tot 18 juli), oftewel zo'n twee maanden voordat u Afghanistan verliet, een dreigbrief van de Taliban ontving (CGVS p. 10, 13). Gevraagd wat er precies in deze brief stond, stelt u dat u en uw broer J.(...) jullie job moesten stopzetten en zich bij de Taliban moesten aansluiten, of dat jullie anders zouden ontvoerd worden. Eerst en vooral is het op zijn minst opmerkelijk dat u in deze brief gevraagd werd om uw job stop te zetten, gezien u op dat moment reeds meer dan vijf jaar niet meer voor de nationale politie werkte (CGVS p. 5). U verklaart hierover dat de Taliban de waarheid niet kende, en u verdacht werd van spionage voor de regering via uw broer J.(...). Echter, in de dreigbrief die u voorlegde wordt enkel gesproken over ùw job, en niet het feit dat u zou spioneren voor uw broer (zie vertaling document 5 in inventaris). Bovendien spreekt men in deze brief over uw werk als "soldaat" en niet als politieagent. Het feit dat de Taliban niet op de hoogte is van het gegeven of u al dan niet nog steeds voor de regering actief was, is op zich al twijfelachtig. U haalde immers zelfs aan dat de Taliban geregeld naar de moskee in uw dorp kwam en de mensen vroeg om niet voor de regering te werken (CGVS p. 12, 13). Het feit dat zij zich daar bovenop ook nog eens zouden vergissen in wat voor positie u juist had, is volkomen ongeloofwaardig.

Daarnaast wordt er in de dreigbrief, gericht aan uw vader, vermeld dat "zijn zonen stiekem thuiskomen" (zie vertaling document 5 in inventaris). U verklaarde echter nooit dat uw broer J.(...) in het geheim naar huis kwam van zijn werk, meer nog, u gaf zelfs aan dat hij simpelweg elke vrijdag naar huis kwam (CGVS p. 14), en gezien uzelf als landbouwer op de gronden van uw vader werkte, kan de Taliban u moeilijk hiervan verdacht hebben. Ook staat er in deze brief dat uw vader verschillende keren gewaarschuwd werd, via brieven en via andere mensen (zie vertaling document 5 in inventaris). Hier

maakte u echter nooit vermelding van, noch bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het Commissariaat-Generaal (CGVS). Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw vader reeds verschillende malen op dergelijke wijze bedreigd zou geweest zijn omwille van uw broer en uzelf, en met andere woorden de levens van zijn gehele familie in gevaar zou laten, zonder hier ooit iets over verteld te hebben of voorzorgen te nemen.

In diezelfde aard is het bevreemdend dat uw vader of uzelf uw broer niet meteen op de hoogte brachten van deze dreigbrief. U verklaarde immers dat u de brief ontving op een zaterdag of zondag, en dat uw vader uw broer hierover inlichtte toen hij een vijftal dagen later (op vrijdag) naar huis kwam (CGVS p. 14). Uw vader, die reeds meerdere bedreigingen ontvangen zou hebben, liet met andere woorden uw broer zonder enige waarschuwing de weg van Kaboel-stad naar uw dorp in Khaki Jabbar afleggen. Zelfs u, die voor het eerst geconfronteerd werd met een dergelijke en toch wel ernstige bedreiging, dacht er niet aan om uw broer op zijn minst reeds te verwittigen. Voorts is ook de reactie van uw broer op deze dreigbrief merkwaardig. U stelt dat uw broer weigerde om zijn job stop te zetten omdat hij veel gestudeerd had (CGVS p. 14), zonder zich zorgen te maken over de gevolgen voor de rest van de familie. Nochtans is uw broer eveneens getrouwd en heeft hij drie kinderen, en zou hij nota bene voor de inlichtingendienst in de strijd tegen terrorisme gewerkt hebben (CGVS p. 14, 15), waardoor deze reactie wel zeer lichtzinnig en bekrompen lijkt, de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer in het gedrang komt.

Voorts wenst het CGVS een opmerking te maken over uw verklaringen omtrent de jobs van uzelf en uw broer bij de nationale politie. U stelde immers dat u uw job bij de politie na drie jaar stopzette omdat uw vader ouder werd en u hem moest helpen op zijn gronden (CGVS p. 5). Het feit dat een vader zijn zoon zou vragen om zijn job als agent, waarbij meer geld verdiend wordt dan als doorsnee landbouwer, stop te zetten, en zo ook zijn kans om verder carrière te maken en nog betere inkomsten te verwerven, is al enigszins merkwaardig. Het is in Afghanistan immers zeer gebruikelijk dat boeren hun gronden, geheel of gedeeltelijk, laten bewerken door anderen, pachters, in ruil voor een overeengekomen deel van de gewassen. Daarenboven vermeldt u zelf dat uw vader het grootste gedeelte van zijn land aan een broer van uw moeder verhuurde, die een gedeelte van de gewassen afstond aan uw familie. Uw vader had dus met andere woorden eenvoudigweg een groter gedeelte van zijn grond kunnen verhuren aan deze oom, zonder u hiervoor te moeten terugroepen van uw job bij de nationale politie. Het feit dat uw vader uw - naar Afghaanse normen - goede, en bovendien standvastige, salaris van bij de politie liet vallen voor de onzekerheid van landbouwoogsten, is dan ook weinig geloofwaardig.

Verder zijn ook de vervolgingsfeiten die u aanhaalde weinig geloofwaardig. Twaalf nachten na het ontvangen van de dreigbrief kwam de Taliban naar uw huis (CGVS p. 15). U stelt dat deze strijders op de deur van uw huis klopten en dat u vervolgens naar buiten ging (CGVS p. 12, 15). Eerst en vooral is het hoogst opmerkelijk dat de Taliban beleefd aanklopt en zo hun doelwitten in feite de kans geeft om zich te verstoppen of te ontsnappen. Minstens even eigenaardig is het feit dat u vervolgens naar buiten ging om te kijken wie er was, zonder uw broer of uw vader te verwittigen of eerst met hen te overleggen. U had immers reeds een dreigbrief ontvangen en vreesde voor uw leven. Ook verklaarde u dat deze Talibanstrijders zeiden dat ze J.(...) en S.(...) wilden, hetgeen impliceert dat zij niet wisten wie u en uw broer precies waren. Alweer een bevreemdend gegeven, zeker gezien de Taliban geregeld naar de moskee van uw dorp kwam en er volgens u ook spionnen voor hen aan het werk waren (CGVS p. 12, 13, 15). Nog verrassender is de reactie van uw broer, of eerder het gebrek eraan, toen hij eveneens naar buiten kwam en deze Talibanstrijders zag. U stelt immers dat hij "geen reactie toonde". Ook wanneer uw broer en u opgedragen werden om met hen mee te gaan, toonde uw broer volgens u opnieuw geen reactie (CGVS p. 16). Van een kapitein/majoor die reeds tien jaar ervaring heeft bij de nationale politie en het inlichtingendepartement, zou immers kunnen verwacht worden dat hij enigszins weerwoord probeert te bieden, of op zijn minst enigszins uit deze situatie probeerde te geraken. Helemaal bizar is echter de manier waarop u kon ontsnappen aan deze Talibanstrijders. Hierover verklaarde u dat er plots twee helikopters overvlogen en u en uw broer opgedragen werden om op de grond te gaan liggen. Op het moment dat iedereen op de grond lag zag u uw kans om te ontkomen en zette u het op een lopen (CGVS p. 12, 16). Gevraagd naar de reactie van de Talibanstrijders, stelt u verbazingwekkend genoeg opnieuw dat zij "geen reactie toonden". Ze probeerden u niet te achtervolgen en losten zelfs geen schoten (CGVS p. 17). Dit is compleet ongeloofwaardig. Nog veel minder aannemelijk is het feit dat uw broer zelf van deze gelegenheid niet gebruik maakte om weg te komen. U verklaart hierover, nogal laconiek, dat hij last had van overgewicht en erg dik was (CGVS p. 17), hetgeen weliswaar weinig verenigbaar is met het belang van de functie die hij uitoefende (CGVS p. 14, 15). De wijze waarop u uw ontsnapping schetst is dan ook volkomen ongeloofwaardig.

Tot slot werden er ernstige inconsistenties vastgesteld in het tijdsverloop van deze gebeurtenissen zoals door u voorgesteld. U verklaarde immers dat u de dreigbrief van de Taliban zo'n twee maanden voor uw vertrek (CGVS p. 10), oftewel twee maanden voor de ramadan in het jaar 2015 (CGVS p. 13), ontving, en spreekt in dit geval meermaals over de derde maand (CGVS p. 13, 15). Tijdens uw spontane relaas

stelde u vervolgens dat twee maanden en twaalf dagen na het ontvangen van deze brief de Taliban naar uw huis kwam (CGVS p. 12), hetgeen op zijn minst vreemd is gezien u eerder nog verklaarde twee maanden na de brief vertrokken te zijn. Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd wordt om de ontvoering van u en uw broer te situeren, stelt u echter plots dat deze gebeurtenis twaalf nachten na het ontvangen van de dreigbrief plaatsvond (CGVS p. 15). Waar u eerder nog verklaarde dat er meer dan twee maanden tussen de dreigbrief en de ontvoering van uzelf en uw broer zat, maakt u er later met andere woorden opeens slechts twaalf dagen van. U voegt hier op datzelfde moment aan toe dat u de dreigbrief ontving in de derde maand, en dat de Talibanstrijders naar uw huis kwamen op de vierde van de vierde maand (CGVS p. 15). In dit geval zou u de dreigbrief dus aan het einde van de derde maand ontvangen hebben. Uit de vertaling van de brief is echter gebleken dat hij afgeleverd werd met de Islamitische datum van 8 rajab 1436 (islamitische kalender), hetgeen overeenkomt met 7 sawr 1394 (Afghaanse kalender) of 27 april 2015. Sawr is echter de tweede maand van de Afghaanse kalender en niet de derde. U ontving de brief met andere woorden aan het begin van de tweede maand en niet het einde van de derde maand. Indien de ontvoering van u en uw broer, zoals u zelf beweert, twaalf dagen later plaatsvond, betekent dit deze gebeurtenis moet plaatsgevonden hebben op 19 sawr 1394 oftewel 9 mei 2015. U verklaart echter dat de ontvoering van u en uw broer plaatsvond op de vierde van de vierde maand (4 saratan 1394), wat overeenkomt met 25 juni 2015. Hetzelfde overkwam u met betrekking tot de periode tussen de ontvoering en de dag waarop u Afghanistan verliet. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u immers in eerste instantie dat u Afghanistan verliet op de 10de dag na het incident van de ontvoering (CGVS p. 9). Wanneer hier later nogmaals op ingegaan wordt, stelt u dat u het land verliet op de 10de van de maand ramadan, hetgeen overeenkomt met 27 juni 2015 of 6 saratan 1394, en geeft u aan dat u graag een fout wilt corrigeren van tijdens het eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart dat de tolk daar noteerde dat u het land tien dagen na het incident verliet, terwijl u eigenlijk de tiende dag van de ramadan bedoelde (CGVS p. 18). Dit is bijzonder merkwaardig, niet alleen omdat dit verslag aan u voorgelezen werd in uw moedertaal en u het ter goedkeuring ondertekende (zie vragenlijst DVZ), maar zeker gezien u dit zelf eerder tijdens het gehoor op het CGVS nogmaals herhaalde (CGVS p. 9). U voegt hier op dat moment aan toe dat u Afghanistan verliet op de 10de van de maand ramadan, zes dagen na het incident (CGVS p. 18). Dit staat echter opnieuw haaks op uw eerdere verklaring wat betreft de ontvoering van uzelf en uw broer, wat volgens u plaatsvond op 4 saratan 1394, hetgeen zelf overeenkomt met de achtste dag van de ramadan. Indien u Afghanistan verliet op de 10de van de maand ramadan (hetgeen overeenkomt met 6 saratan 1394) en het incident zes dagen voordien plaatsvond, moet de ontvoering van u en uw broer met andere woorden op 31 jawza 1394 gebeurd zijn. Dit is weliswaar in strijd met de gegevens die teruggevonden werden op klacht die uw vader liet optekenen wat betreft deze gebeurtenis, en verklaart mogelijk waarom u zo hardnekkig aan deze datum blijft vasthouden. U bent er echter allesbehalve in geslaagd om aan de hand van deze datum de chronologie van de andere gebeurtenissen min of meer correct te situeren, en sprak zichzelf meermaals ernstig tegen. Afgezien van de bemerkingen die reeds gemaakt werden in verband met uw asielaanvraag, tasten deze opvallende inconsistenties wat betreft het tijdsverloop van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aanzienlijk aan.

Gelet op bovenstaand geheel aan vaststellingen dient er besloten te worden dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag vermogen deze argumentatie niet te wijzigen. Er werden reeds verschillende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen en de inhoud van de dreigbrief, die ernstige vraagtekens plaatsen bij zowel uw persoonlijke geloofwaardigheid als de authenticiteit van deze documenten. Gelijkaardige vaststellingen werden gedaan wat betreft de klacht die uw vader indiende bij de autoriteiten en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen hieromtrent. U verklaarde immers dat uw vader aan de Malik van het dorp vertelde dat zijn beide zoons vermist waren. Uw vader vermeldde naar eigen zeggen niet dat u was kunnen ontsnappen en op de vlucht was geslagen, omdat dit uw familie problemen kon bezorgen (CGVS p. 18). Uit vertaling van deze documenten blijkt echter dat de dorpsoudsten wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat u was kunnen ontsnappen aan de Taliban en wordt aangehaald dat enkel uw broer op dat ogenblik nog vermist is (zie vertaling document 7 in inventaris). Meer nog, uw vader vermeldde zelf in zijn klacht aan de autoriteiten dat u erin slaagde om van de Taliban weg te vluchten, en vraagt louter om een bevestiging van de vermissing van uw broer en de ontvoering van uzelf. Opnieuw staan uw verklaringen dus haaks op de inhoud van de voorgelegde documenten, hetgeen de geloofwaardigheid van beiden alleen maar verder onderuit haalt. De foto die u neerlegde (zie document 4 in inventaris) kan evenmin uw asielmotieven bevestigen. U draagt hierop inderdaad een uniform van de nationale politie, maar stelt tijdens het gehoor merkwaardig genoeg dat dit een zwarte kleur had, terwijl uit de foto duidelijk blijkt dat het om een blauwgrijze kleur gaat. Een ogenschijnlijk klein verschil maar tegelijk

bevreemdende uitspraak, zeker gezien u dit uniform gedurende een drietal jaren bijna quasi dagelijks droeg en in staat zou moeten zijn om dit goed te onderscheiden. Ook gaf u aan dat de personen naast u op deze foto collega's waren, beiden van Afghaanse origine. Nochtans verschilt de persoon in het midden opvallend van uiterlijke, fysieke, kenmerken, en is zijn Afghaanse afkomst eerder twijfelachtig. De certificaten die u voorlegde wat betreft het werk van uzelf en uw broer kunnen de beoordeling van uw asielmotieven eveneens niet omkeren. De certificaten die u naar eigen zeggen ontving in het kader van uw opleidingen voor de nationale politie verschillen ten eerste bijzonder opvallend in kwaliteit (voornamelijk print en kleur), vorm, en opmaak. Ten tweede zijn de certificaten aangaande uw broer - waarvan de bloedverwantschap overigens niet vastgesteld kan worden - stuk voor stuk kopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

De taskara's van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen verwijzen louter naar uw identiteit, en de enveloppes waarin u de document ontving tonen enkel aan dat deze post toegestuurd kreeg vanuit Kaboel.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4, § 3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van “het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

U baseert uw vrees voor vervolging op uw voormalige job bij de Afghaanse nationale politie en uw broers werk voor de inlichtingendienst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U verklaarde in dit verband dat u ongeveer twee maanden vóór de ramadan van het jaar 2015 (...) oftewel zo'n twee maanden voordat u Afghanistan verliet, een dreigbrief van de Taliban ontving (CGVS p. 10, 13). Gevraagd wat er precies in deze brief stond, stelt u dat u en uw broer J.(...) jullie job moesten stopzetten en zich bij de Taliban moesten aansluiten, of dat jullie anders zouden ontvoerd worden. Eerst en vooral is het op zijn minst opmerkelijk dat u in deze brief gevraagd werd om uw job stop te zetten, gezien u op dat moment reeds meer dan vijf jaar niet meer voor de nationale politie werkte (CGVS p. 5). U verklaart hierover dat de Taliban de waarheid niet kende, en u verdacht werd van spionage voor de regering via uw broer J.(...). Echter, in de dreigbrief die u voorlegde wordt enkel gesproken over uw job, en niet het feit dat u zou spioneren voor uw broer (zie vertaling document 5 in inventaris). Bovendien spreekt men in deze brief over uw werk als “soldaat” en niet als politieagent. Het feit dat de Taliban niet op de hoogte is van het gegeven of u al dan niet nog steeds voor de regering actief was, is op zich al twijfelachtig. U haalde immers zelfs aan dat de Taliban geregeld naar de moskee in uw dorp kwam en de mensen vroeg om niet voor de regering te werken (CGVS p. 12, 13). Het feit dat zij zich daar bovenop ook nog eens zouden vergissen in wat voor positie u juist had, is volkomen ongeloofwaardig.

Daarnaast wordt er in de dreigbrief, gericht aan uw vader, vermeld dat “zijn zonen stiekem thuiskomen” (zie vertaling document 5 in inventaris). U verklaarde echter nooit dat uw broer J.(...) in het geheim naar huis kwam van zijn werk, meer nog, u gaf zelfs aan dat hij simpelweg elke vrijdag naar huis kwam (CGVS p. 14), en gezien uzelf als landbouwer op de gronden van uw vader werkte, kan de Taliban u moeilijk hiervan verdacht hebben. Ook staat er in deze brief dat uw vader verschillende keren gewaarschuwd werd, via brieven en via andere mensen (zie vertaling document 5 in inventaris). Hier maakte u echter nooit vermelding van, noch bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het Commissariaat-Generaal (CGVS). Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw vader reeds verschillende malen op dergelijke wijze bedreigd zou geweest zijn omwille van uw broer en uzelf, en met andere woorden de levens van zijn gehele familie in gevaar zou laten, zonder hier ooit iets over verteld te hebben of voorzorgen te nemen.

In diezelfde aard is het bevreemdend dat uw vader of uzelf uw broer niet meteen op de hoogte brachten van deze dreigbrief. U verklaarde immers dat u de brief ontving op een zaterdag of zondag, en dat uw vader uw broer hierover inlichtte toen hij een vijftal dagen later (op vrijdag) naar huis kwam (CGVS p. 14). Uw vader, die reeds meerdere bedreigingen ontvangen zou hebben, liet met andere woorden uw broer zonder enige waarschuwing de weg van Kaboel-stad naar uw dorp in Khaki Jabbar afleggen. Zelfs u, die voor het eerst geconfronteerd werd met een dergelijke en toch wel ernstige bedreiging, dacht er niet aan om uw broer op zijn minst reeds te verwittigen. Voorts is ook de reactie van uw broer op deze dreigbrief merkwaardig. U stelt dat uw broer weigerde om zijn job stop te zetten omdat hij veel gestudeerd had (CGVS p. 14), zonder zich zorgen te maken over de gevolgen voor de rest van de familie. Nochtans is uw broer eveneens getrouwd en heeft hij drie kinderen, en zou hij nota bene voor de inlichtingendienst in de strijd tegen terrorisme gewerkt hebben (CGVS p. 14, 15), waardoor deze reactie wel zeer lichtzinnig en bekrompen lijkt, de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer in het gedrang komt.

Voorts wenst het CGVS een opmerking te maken over uw verklaringen omtrent de jobs van uzelf en uw broer bij de nationale politie. U stelde immers dat u uw job bij de politie na drie jaar stopzette omdat uw vader ouder werd en u hem moest helpen op zijn gronden (CGVS p. 5). Het feit dat een vader zijn zoon zou vragen om zijn job als agent, waarbij meer geld verdiend wordt dan als doorsnee landbouwer, stop te zetten, en zo ook zijn kans om verder carrière te maken en nog betere inkomsten te verwerven, is al enigszins merkwaardig. (...) Daarenboven vermeldt u zelf dat uw vader het grootste gedeelte van zijn land aan een broer van uw moeder verhuurde, die een gedeelte van de gewassen afstond aan uw familie. Uw vader had dus met andere woorden eenvoudigweg een groter gedeelte van zijn grond kunnen verhuren aan deze oom, zonder u hiervoor te moeten terugroepen van uw job bij de nationale politie. Het feit dat uw vader uw – (...) - goede, en bovendien standvastige, salaris van bij de politie liet vallen voor de onzekerheid van landbouwogsten, is dan ook weinig geloofwaardig.

Verder zijn ook de vervolgingsfeiten die u aanhaalde weinig geloofwaardig. Twaalf nachten na het ontvangen van de dreigbrief kwam de Taliban naar uw huis (CGVS p. 15). U stelt dat deze strijders op de deur van uw huis klopten en dat u vervolgens naar buiten ging (CGVS p. 12, 15). Eerst en vooral is het hoogst opmerkelijk dat de Taliban beleefd aanklopt en zo hun doelwitten in feite de kans geeft om zich te verstoppen of te ontsnappen. Minstens even eigenaardig is het feit dat u vervolgens naar buiten ging om te kijken wie er was, zonder uw broer of uw vader te verwittigen of eerst met hen te overleggen. U had immers reeds een dreigbrief ontvangen en vreesde voor uw leven. Ook verklaarde u dat deze Talibanstrijders zeiden dat ze J.(...) en S.(...) wilden, hetgeen impliceert dat zij niet wisten wie u en uw broer precies waren. Alweer een bevreemdend gegeven, zeker gezien de Taliban geregeld naar de moskee van uw dorp kwam en er volgens u ook spionnen voor hen aan het werk waren (CGVS p. 12, 13, 15). Nog verrassender is de reactie van uw broer, of eerder het gebrek eraan, toen hij eveneens naar buiten kwam en deze Talibanstrijders zag. U stelt immers dat hij "geen reactie toonde". Ook wanneer uw broer en u opgedragen werden om met hen mee te gaan, toonde uw broer volgens u opnieuw geen reactie (CGVS p. 16). Van een kapitein/majoor die reeds tien jaar ervaring heeft bij de nationale politie en het inlichtingendepartement, zou immers kunnen verwacht worden dat hij enigszins weerwoord probeert te bieden, of op zijn minst enigszins uit deze situatie probeerde te geraken. Helemaal bizar is echter de manier waarop u kon ontsnappen aan deze Talibanstrijders. Hierover verklaarde u dat er plots twee helikopters overvlogen en u en uw broer opgedragen werden om op de grond te gaan liggen. Op het moment dat iedereen op de grond lag zag u uw kans om te ontkomen en zette u het op een lopen (CGVS p. 12, 16). Gevraagd naar de reactie van de Talibanstrijders, stelt u verbazingwekkend genoeg opnieuw dat zij "geen reactie toonden". Ze probeerden u niet te achtervolgen en losten zelfs geen schoten (CGVS p. 17). Dit is compleet ongeloofwaardig. Nog veel minder aannemelijk is het feit dat uw broer zelf van deze gelegenheid niet gebruik maakte om weg te komen. U verklaart hierover, nogal laconiek, dat hij last had van overgewicht en erg dik was (CGVS p. 17), hetgeen weliswaar weinig verenigbaar is met het belang van de functie die hij uitoefende (CGVS p. 14, 15). De wijze waarop u uw ontsnapping schetst is dan ook volkomen ongeloofwaardig.

Tot slot werden er ernstige inconsistenties vastgesteld in het tijdsverloop van deze gebeurtenissen zoals door u voorgesteld. U verklaarde immers dat u de dreigbrief van de Taliban zo'n twee maanden voor uw vertrek (CGVS p. 10), oftewel twee maanden voor de ramadan in het jaar 2015 (CGVS p. 13), ontving, en spreekt in dit geval meermaals over de derde maand (CGVS p. 13, 15). Tijdens uw spontane relaas stelde u vervolgens dat twee maanden en twaalf dagen na het ontvangen van deze brief de Taliban naar uw huis kwam (CGVS p. 12), hetgeen op zijn minst vreemd is gezien u eerder nog verklaarde twee maanden na de brief vertrokken te zijn. Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd wordt om de ontvoering van u en uw broer te situeren, stelt u echter plots dat deze gebeurtenis twaalf nachten na het ontvangen van de dreigbrief plaatsvond (CGVS p. 15). Waar u eerder nog verklaarde dat er meer dan twee maanden tussen de dreigbrief en de ontvoering van uzelf en uw broer zat, maakt u er later met andere woorden opeens slechts twaalf dagen van. (...) Hetzelfde overkwam u met betrekking tot de periode tussen de ontvoering en de dag waarop u Afghanistan verliet. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u immers in eerste instantie dat u Afghanistan verliet op de 10de dag na het incident van de ontvoering (CGVS p. 9). Wanneer hier later nogmaals op ingegaan wordt, stelt u dat u het land verliet op de 10de van de maand ramadan, (...) en geeft u aan dat u graag een fout wilt corrigeren van tijdens het eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart dat de tolk daar noteerde dat u het land tien dagen na het incident verliet, terwijl u eigenlijk de tiende dag van de ramadan bedoelde (CGVS p. 18). Dit is bijzonder merkwaardig, niet alleen omdat dit verslag aan u voorgelezen werd in uw moedertaal en u het ter goedkeuring ondertekende (zie vragenlijst DVZ), maar zeker gezien u dit zelf eerder tijdens het gehoor op het CGVS nogmaals herhaalde (CGVS p. 9). (...) U bent er echter allesbehalve in geslaagd om aan de hand van deze datum de chronologie van de andere gebeurtenissen min of meer correct te situeren, en sprak zichzelf meermaals ernstig tegen. Afgezien van de bemerkingen die reeds gemaakt

werden in verband met uw asielrelaas, tasten deze opvallende inconsistenties wat betreft het tijdsverloop van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aanzienlijk aan.

Gelet op bovenstaand geheel aan vaststellingen dient er besloten te worden dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag vermogen deze argumentatie niet te wijzigen. Er werden reeds verschillende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen en de inhoud van de dreigbrief, die ernstige vraagtekens plaatsen bij zowel uw persoonlijke geloofwaardigheid als de authenticiteit van deze documenten. Gelijkaardige vaststellingen werden gedaan wat betreft de klacht die uw vader indiende bij de autoriteiten en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen hieromtrent. U verklaarde immers dat uw vader aan de Malik van het dorp vertelde dat zijn beide zoons vermist waren. Uw vader vermeldde naar eigen zeggen niet dat u was kunnen ontsnappen en op de vlucht was geslagen, omdat dit uw familie problemen kon bezorgen (CGVS p. 18). Uit vertaling van deze documenten blijkt echter dat de dorpsoudsten wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat u was kunnen ontsnappen aan de Taliban en wordt aangehaald dat enkel uw broer op dat ogenblik nog vermist is (zie vertaling document 7 in inventaris). Meer nog, uw vader vermeldde zelf in zijn klacht aan de autoriteiten dat u erin slaagde om van de Taliban weg te vluchten, en vraagt louter om een bevestiging van de vermissing van uw broer en de ontvoering van uzelf. Opnieuw staan uw verklaringen dus haaks op de inhoud van de voorgelegde documenten, hetgeen de geloofwaardigheid van beiden alleen maar verder onderuit haalt. De foto die u neerlegde (zie document 4 in inventaris) kan evenmin uw asielmotieven bevestigen. U draagt hierop inderdaad een uniform van de nationale politie, maar stelt tijdens het gehoor merkwaardig genoeg dat dit een zwarte kleur had, terwijl uit de foto duidelijk blijkt dat het om een blauwgrijze kleur gaat. Een ogenschijnlijk klein verschil maar tegelijk bevreemdende uitspraak, zeker gezien u dit uniform gedurende een drietal jaren bijna quasi dagelijks droeg en in staat zou moeten zijn om dit goed te onderscheiden. (...) De certificaten die u voorlegde wat betreft het werk van uzelf en uw broer kunnen de beoordeling van uw asielmotieven eveneens niet omkeren. De certificaten die u naar eigen zeggen ontving in het kader van uw opleidingen voor de nationale politie verschillen ten eerste bijzonder opvallend in kwaliteit (voornamelijk print en kleur), vorm, en opmaak. Ten tweede zijn de certificaten aangaande uw broer - waarvan de bloedverwantschap overigens niet vastgesteld kan worden - stuk voor stuk kopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Documenten kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

De taskara's van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen verwijzen louter naar uw identiteit, en de enveloppes waarin u de document ontving tonen enkel aan dat deze post toegestuurd kreeg vanuit Kaboel. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers stelling dat er inzake zijn werk als lid van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) geen elementen van ongeloofwaardigheid werden weerhouden door de verwerende partij, behoudens verzoekers verklaring dat zijn uniform een zwarte kleur had, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Vooreerst werd in de bestreden beslissing gewezen op het gebrek aan logica in het verlangen van verzoekers vader dat verzoeker zijn job als politieagent, waarmee meer geld kan verdiend worden dan als doorsnee landbouwer, zou stopzetten en met hem zou komen meehelpen op gronden die reeds voor het grootste deel werden verhuurd aan een oom van verzoeker. Daarnaast werd vastgesteld dat de door verzoeker ter staving van zijn voormalig profiel als agent bij de ANP neergelegde stukken niet kunnen overtuigen om redenen die in de bestreden beslissing worden vermeld.

Waar verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde een zwart uniform te dragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4), kon op basis van de door hem neergelegde foto worden vastgesteld dat dit uniform in werkelijkheid een blauwgrijze kleur had. Verzoeker merkt dienaangaande op dat hij tijdens zijn gehoor de dossierbehandelaar duidelijk probeerde te maken welk kleur zijn uniform had door naar de grijsachtige poten van de tafel in het gehoorlokaal te wijzen, maar citeert in dit verband verklaringen die duidelijk betrekking hebben op het hoofddekseel en embleem dat agenten dragen en niet op verzoekers uniform. Verzoeker beweert tevens dat de kleur die door hem werd genoemd niet correct kon worden vertaald door de tolk en dat hij daarom naar voorwerpen moest verwijzen om duidelijk te maken welke kleur hij bedoelde, maar verwijst in dit verband dan weer naar een passage uit het gehoorverslag die betrekking heeft op hun uniform en embleem van zijn broer. Dat verzoekers beschrijving van de kleur van zijn uniform niet accuraat zou zijn vertaald door de tolk is dan ook een algemene bewering die geen steun vindt in het gehoorverslag.

Verzoeker betoogt dat de opmerkingen die in de bestreden beslissing gemaakt worden aangaande verzoekers verklaring na drie jaar zijn job bij de politie te hebben stopgezet om zijn vader te helpen op diens gronden gebaseerd zijn op de foute veronderstelling dat verzoeker kans had om carrière te maken zoals zijn broer en als agent meer verdiende dan als landbouwer. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat zijn kansen om te promoveren zeer gering waren, noch dat zijn inkomen weinig voorstelde, zeker wanneer rekening wordt gehouden met het risico verbonden aan zijn job. Uit verzoekers verklaring dat zijn salaris 12500 afghani bedroeg en dat van zijn broer 13500 (stuk5, gehoorverslag, p. 15) kan worden afgeleid dat hij als ongeletterde politieagent die slechts een opleiding van tweeënhalve maand volgde (zie stuk 13, verklaring DVZ, punt 11) nauwelijks tien procent minder verdiende dan zijn hoogopgeleide broer die een leidinggevende functie binnen het inlichtingendepartement van het ministerie van Binnenlandse Zaken bekleedde. In het licht van deze vaststelling is het allerminst geloofwaardig dat verzoeker als landbouwer op de gronden van zijn vader een hoger inkomen kon genereren. Het gegeven dat verzoekers vader het grootste deel van zijn land verhuurde aan verzoekers oom en dat de veertig tot vijftig procent van de oogst die deze oom daarvoor in ruil gaf louter bestemd was voor eigen gebruik, vormt een duidelijk indicatie dat de landbouwactiviteiten van verzoekers vader relatief weinig inkomsten genereerden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Dat de meerwinst ten gevolge van verzoekers tewerkstelling op zijn vaders grond zou opwegen tegen zijn salaris als politieagent is volstrekt niet aannemelijk.

Aan de geloofwaardigheid van het profiel van verzoekers broer als agent bij het inlichtingendepartement van het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken wordt afbreuk gedaan door bepaalde van verzoekers verklaringen. Gelet op de leidende rol die verzoekers broer zou hebben vervuld in het aansturen van acties tegen anti-regeringselementen op basis van informatie afkomstig van lokale bronnen is het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn vader zouden hebben gewacht om hem over de ontvangen dreigbrief in te lichten tot hij vijf dagen later naar huis kwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Dat verzoekers broer de dreigbrief zomaar zou hebben genegeerd omdat hij veel had gestudeerd en zijn job niet zomaar wilde opgeven is in het licht van dit profiel evenmin aannemelijk (*Ibid.*, p. 14). Dat verzoekers broer geen reactie zou hebben getoond toen hij geconfronteerd werd met talibanstrijders aan de deur, is gelet op diens jarenlange ervaring bij de nationale politie en het inlichtingendepartement eveneens niet geloofwaardig (*Ibid.*, p. 15). Tot slot is het volstrekt ongeloofwaardig dat een persoon die volgens verzoekers verklaringen te zwaarlijvig was om zich net als verzoeker uit de voeten te maken op het ogenblik dat de helikopters overvlogen aan de fysieke vereisten zou voldoen om op het terrein acties tegen terreurverdachten te coördineren (*Ibid.*, p. 15, 17). Ter ondersteuning van zijn verklaringen omtrent zijn broers profiel legde verzoeker slechts fotokopieën van enkele certificaten voor. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Nog daargelaten bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het voorgehouden profiel van verzoeker en zijn broer, kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over het bijzondere risico dat personen werkzaam bij Afghaanse overheidsdiensten lopen om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot de vervolgingsfeiten die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten dient vooreerst te worden gewezen op tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de dreigbrief van de taliban. In de dreigbrief wordt verzoeker opgedragen

zijn functie in dienst van de overheid op te geven, hoewel hij volgens zijn eigen verklaringen op dat moment al minstens vijf jaar niet meer voor de ANP werkte. Dat de taliban dachten dat hij nog steeds voor de overheid werkte, is niet geloofwaardig in het licht van verzoekers verklaringen dat de taliban in contact stonden met de imam van de dorpsmoskee en de dorpelingen vroegen om niet voor de regering te werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De uitleg dat dorpelingen verzoeker ervan zouden hebben verdacht op wekelijks basis informatie door te spelen aan zijn broer strookt evenmin met de inhoud van de dreigbrief. De taliban stellen immers ervan op de hoogte te zijn dat verzoeker en zijn broer heimelijk naar huis komen en gaan er dus klaarblijkelijk van uit dat ook verzoeker tijdens de week niet in het dorp aanwezig is (stuk 11, Documenten, nr. 5). De Raad wijst er bijkomend op dat in de dreigbrief sprake is van eerdere waarschuwingen via brieven en andere mensen, maar dat verzoeker verklaarde voorafgaande aan de ontvangst van de dreigbrief geen persoonlijke problemen te hebben gekend met de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 12).

Verzoeker gaat in het geheel niet in op de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen aangaande zijn ontvoering door de taliban en de daaropvolgende ontsnapping. Nochtans raken deze gebeurtenissen aan de kern van zijn asielrelaas en vormden zij de rechtstreekse aanleiding voor zijn vaders beslissing om hem hulp van een smokkelaar naar Europa te sturen. Derhalve blijft verzoeker in gebreke zijn geloofwaardigheid van zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven te herstellen.

Verzoeker meent dat de door hem neergelegde documenten – waarnaar verwezen wordt in het feitenrelaas van de bestreden beslissing – niet zijn onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt dat de authenticiteit van de documenten wordt betwist omdat het gemakkelijk is om vervalste documenten te krijgen in Afghanistan. Er zijn volgens verzoeker geen onderzoeksdaden gesteld naar deze documenten. Hij merkt op dat het krachtens artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vereist is dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening wordt gehouden met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, volgens dewelke de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève *mutatis mutandis* gelijk is aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Vervolgens citeert verzoeker uit verscheidene arresten van het EHRM passages die betrekking hebben op de uit artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 13 van het EVRM, voortvloeiende onderzoeksplicht van asielinstanties ten opzichte van documenten. Verzoeker betoogt onder verwijzing naar een rapport van UNHCR dat de authenticiteit van de door hem bijgebrachte documenten door de verwerende partij dient te worden geverifieerd indien zij daaraan twijfelt.

De Raad stelt vast dat aangaande de door verzoeker neergelegde documenten het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissing: "(...) *De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag vermogen deze argumentatie niet te wijzigen. Er werden reeds verschillende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen en de inhoud van de dreigbrief, die ernstige vraagtekens plaatsen bij zowel uw persoonlijke geloofwaardigheid als de authenticiteit van deze documenten. Gelijkaardige vaststellingen werden gedaan wat betreft de klacht die uw vader indiende bij de autoriteiten en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen hieromtrent. U verklaarde immers dat uw vader aan de Malik van het dorp vertelde dat zijn beide zoons vermist waren. Uw vader vermeldde naar eigen zeggen niet dat u was kunnen ontsnappen en op de vlucht was geslagen, omdat dit uw familie problemen kon bezorgen (CGVS p. 18). Uit vertaling van deze documenten blijkt echter dat de dorpsoudsten wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat u was kunnen ontsnappen aan de Taliban en wordt aangehaald dat enkel uw broer op dat ogenblik nog vermist is (zie vertaling document 7 in inventaris). Meer nog, uw vader vermeldde zelf in zijn klacht aan de autoriteiten dat u erin slaagde om van de Taliban weg te vluchten, en vraagt louter om een bevestiging van de vermissing van uw broer en de ontvoering van uzelf. Opnieuw staan uw verklaringen dus haaks op de inhoud van de voorgelegde documenten, hetgeen de geloofwaardigheid van beiden alleen maar verder onderuit haalt. De foto die u neerlegde (zie document 4 in inventaris) kan evenmin uw asielmotieven bevestigen. U draagt hierop inderdaad een uniform van de nationale politie, maar stelt tijdens het gehoor merkwaardig genoeg dat dit een zwarte kleur had, terwijl uit de foto duidelijk blijkt dat het om een blauwgrijze kleur*

gaat. Een ogenschijnlijk klein verschil maar tegelijk bevreemdende uitspraak, zeker gezien u dit uniform gedurende een drietal jaren bijna quasi dagelijks droeg en in staat zou moeten zijn om dit goed te onderscheiden. (...). De certificaten die u voorlegde wat betreft het werk van uzelf en uw broer kunnen de beoordeling van uw asielmotieven eveneens niet omkeren. De certificaten die u naar eigen zeggen ontving in het kader van uw opleidingen voor de nationale politie verschillen ten eerste bijzonder opvallend in kwaliteit (voornamelijk print en kleur), vorm, en opmaak. Ten tweede zijn de certificaten aangaande uw broer - waarvan de bloedverwantschap overigens niet vastgesteld kan worden - stuk voor stuk kopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. (...)".

Verzoekers hoger weergegeven betoog doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde van de door hem neergelegde documenten geen rekening zou hebben gehouden. Het weze benadrukt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. In deze mate dringt een onderzoek van de authenticiteit van de documenten zich *in casu* niet op.

In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij zou nagelaten hebben alle in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen, dat zijn situatie niet grondig zou zijn onderzocht of dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden volstaan om de beslissing te dragen. In de mate dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. Dat verzoeker van mening is dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties en gedetailleerde en consequente verklaringen heeft afgelegd over zijn werk bij de ANP, kan hieraan geen afbreuk doen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de conclusie van de verwerende partij dat de situatie in Kabul als veilig kan worden omschreven en de stad een toevluchtsoord zou zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing zelf stelt dat de opstandelingen niet alleen overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid viseren, maar tevens civiele doelen, waar westerlingen samenkomen. Hij verwijst naar een nieuwsbericht over een zelfmoordaanslag die eind april 2016 in Kabul plaatsvond en waarbij zeker 28 doden en meer dan 300 gewonden zouden zijn gevallen en naar een tweede nieuwsbericht over de bestorming van de Amerikaanse Universiteit in de hoofdstad Kabul op 24 augustus 2016. Tevens voert verzoeker aan dat het niet evident is dat hij zich een tweede keer in Kabul vestigt. De sterke toename van het aantal inwoners en de toestroom van IDP's en teruggekeerde asielzoekers zou ertoe leiden dat mensen er in onwaardige omstandigheden moeten leven zonder basisvoorzieningen. Onder verwijzing naar verschillende bronnen argumenteert verzoeker dat de bevolkingstoename in de Afghaanse steden er humanitaire noden doet ontstaan en druk zet op de beschikbare ruimte, met grondconflicten tot gevolg.

De Raad merkt aangaande bovenstaand betoog op dat verzoeker klaarblijkelijk verwijst naar de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Nochtans heeft hij aangegeven afkomstig te zijn uit het dorp Malang gelegen in het district Khaki Jabbar in de provincie Kabul. In de mate dat de door verzoeker aangehaalde informatie betrekking heeft op de veiligheids- en humanitaire situatie in Kabul-stad, kan zij niet dienstig worden aangevoerd om de hoger weergegeven analyse gebaseerd op de in het administratief dossier aanwezige informatie aangaande de provincie Kabul te ontkrachten.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over de toekenning van de vluchtelingenstatus. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF